

det jo sikkert, at Overformyndriet i de senere Aar og i større Omfang end tidligere har anbragt sine Massemidler, de ny Midler, der ere komne ind, ikke ved direkte Udlaan — vistnok fordi de ikke have kunnet faa Pant, der vilde svare 4 pCt. — men ved Indtøb af Kreditforeningsobligationer, dels nykonverterede, som endnu svare en Rente af 4 pCt. til Aar 1900 eller 1901, og dels 1 3/2 pCt. Kreditforeningsobligationer. Overformyndriet staar altsaa for Tiden mellem to Alternativer; det ene er at udlaa til 4 pCt., hvilket kun tilbyder sig i et begrænset Omfang, det andet at købe Kreditforeningsobligationer til 3 1/2 pCt. — om de købe nykonverterede Obligationer til 4 pCt., bliver i Virkeligheden affkurat det samme; det er dog en Pengeanbringelse til 3 1/2 pCt. Hvis dette skal blive ved i endnu større Stil, er det klart, at saa maa man meget snart komme dertil, at Overformyndriet ikke kan blive ved at give 4 pCt. til sine Interessenter; det kan ikke vedblivende anbringe sine Midler i 3 1/2 pCt. Obligationer til henved pari og alligevel give 4 pCt. Det, som det kunde være interessant at faa oplyst, er, om Overformyndriet ikke delvis, saaledes som Stillingen er, har et Kapitaltab, om det med andre Ord ikke i Øjeblikket tærer paa sin Kapital, det vil naturligvis sige paa sit Reserverfond. Medfører ikke Pengemarkedets Tilstand, at Overformyndriet er nødt til, efter som en stor Del af dets Kapital er anbragt i 3 1/2 pCt.s Obligationer, at tære paa sit Reserverfond? Hvis det er Tilfældet, er det noget, der ikke burde fortsættes. Saa vidt jeg kan skønne, er det nemlig dette Reserverfond, som for øvrigt den 31te Marts 1895 var henved 5 Millioner Kr. til sammen i begge Afdelinger, væsentlig tilvejebragt derved, at Overformyndriet i sin Tid, da Rentefoden i Virkeligheden var højere end 4 pCt., ikke gav de daværende umyndige mere end 4 pCt. De have vel den Gang tjent ved Indtøb af Fonds, og de have naturligvis ogsaa taget 4 1/2 pCt. — det ved jeg ikke — men i alt Fald skriver Reserverfondet sig fra, at man i sin Tid, hvor man kunde have givet de umyndige mere end 4 pCt. alligevel ikke har gjort det. Nu er der ikke megen Rejsfærdighed i — siden vi tale om Rejsfærdighed — at det, at de umyndige for 20 Aar siden ere blevne forurettede, skal komme de umyndige i Dag til gode, saaledes at disse faa mere i Rente, end de vilde faa, hvis man virkelig stillede sine Rentebetalinger i Overensstemmelse med Markedets Tilstand. Hvis det er saaledes, forekommer det mig, at der er nogen Fare, det vil ikke sige

Fare for nogen Kalamitet, men for en Forringelse af Overformyndriets Status, naar man vedbliver i saa stort Omfang, som det er flet i det forløbne Aar, at købe Kreditforeningsobligationer til 3 1/2 pCt. Overformyndriet ligger utvivlsomt inde med betydelige Beløb af nykonverterede Kreditforeningsobligationer, som betale 4 pCt. indtil Aar 1900 eller 1901. Men i det Øjeblik man naar til 1900 eller 1901, falder denne Rente ned, og der er ingen, der i Øjeblikket med Bestemthed kan sige, hvad Kurs de Kreditforeningsobligationer ville staa i til den Tid. Det kan være, at de ere faldne ned til 95 eller 91 — man har set saa galt før — og saa kommer der et Tab, der vil vise sig meget effektivt over for Overformyndriets Reserverfond. Fra et mere almindeligt Synspunkt betragtet maa det virkelig siges at være beklageligt, naar Forholdet er det, at den Ejendomsbesidder, der har et virkeligt første Rangs Pant at byde og kommer til Overformyndriet eller en anden offentlig Institution og siger: Ville I have denne Sikkerhed, men jeg vil ikke give mere end 3 1/2 Procent, bliver afvist og saa gaar et andet Sted hen, hvor han faar Penge til 3 3/4 pCt. Man ser endog saa, at disse offentlige Institutioner faa Kapitaler optagne, fordi vedkommende kan faa Penge til 3 3/4 pCt. Man begynder at blive lidt mistænksom og begynder at tro, hvad det ærede 6te Medlem for 2den Kreds sagde ikke var Tilfældet, men som dog maa ske mere og mere vil blive Tilfældet, at disse offentlige Institutioner, navnlig Overformyndriet, ikke længere ere saa kritiske over for Udlaan til 4 pCt., som de tidligere have været. Jeg tilstaar, at jeg ikke kunde følge det ærede Medlems Betragtning, naar han vilde gøre gældende, at man nu til Dags godt kunde laane adskilligt mere i Forhold til Taksationssummen end tidligere. Det er vel Hip som Hap. Jeg tror ikke, at hverken Taksationsforretningerne efter Loven af 19de Marts 1869 eller Kreditforeningernes Taksationer i og for sig ere bedre nu end tidligere, maa ske er det snarere omvendt. Hvis den ærede Minister og hans Kolleger, der have med Bestyrelsen af saadanne Midler at gøre, kunde komme til det Resultat, at de paagældende Institutioner skulle have fuld Frihed til at følge Markedets Tilstand, uden at man anvendte nogen Tvang, men lod dem handle fuldstændig frit efter bedste Skøn, vilde maa ske netop det opnaas, som den sidste ærede Taler fremhævede, at der vilde blive givet et Eksempel, som ogsaa kunde virke paa Sparekasserne og andre Laanydere,